

ნახევანი

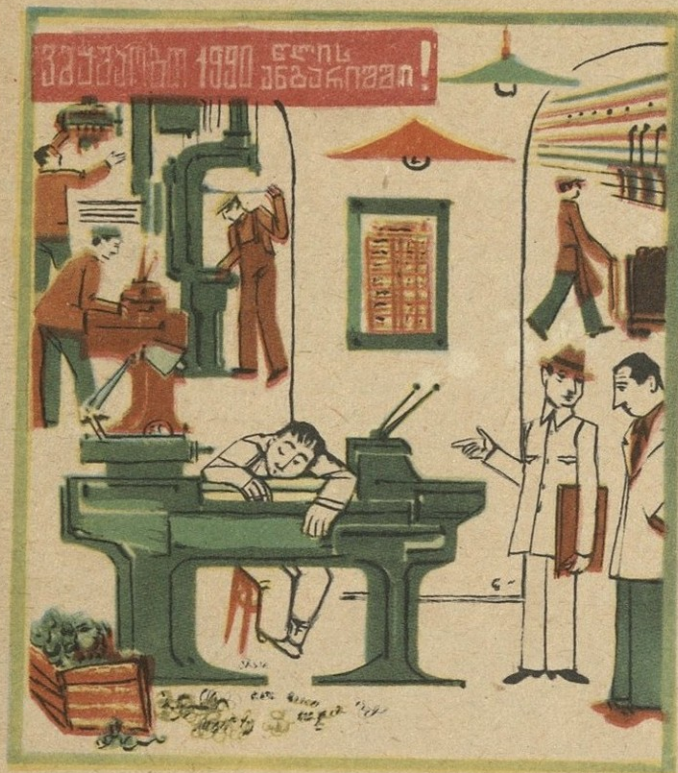
14 83

ჩვენ ნამდვილი ომი უნდა გამოვუცხადოთ ისეთ პრაქტიკას, როცა ჩვენი დემოკრატიული ნორმები და წესდებულებანი განმტკიცებული არ არის საქმეებით, როცა ხაერდებიან საქმის მხოლოდ ფორმას, მოჩვენებითობას. განა დიდი ხარგებლობა მოაქვს, ვთქვათ, კრებას, თუ იგი, როგორც ეს ხშირად ხდება ზოლმე, ძირითადად ეწეობა მომზადებული სცენარიით?..

საკა ცენტრალური კომიტეტის ივნისის პლენუმის მასალაზე

— როგორ?! კრებაზე დირექტორს აკრიტიკებს?!
— კრება ხვალ იქნება, დღეს გენერალური რეპეტიცია!

— ამას კი 1980 წლის ანგარიშში ძინავს!

ლ ე ჯ ს ი კ ო ნ ი

საქმიანი მოცლილი — ვინც სამსახურში ქეიფის ამბებს ყვება, ქეიფში — სამსახურის ამბებს.
საკუთარი აზრი — ეგოისტური ტენდენციის გამოვლინება (ვაი-ნელმძღვანელის გაგებით).
იერიშობა — შეტევა, რომელიც უქანდაცვით მთავრდება, ანუ თავდასხმა საკუთარ თავზე.
უინტერესო ლექცია — ფსიქოთერაპიული საშუალება უძილობით შეპყრობილობის (ჯერ სიმშვიდეს ჰგვრის, მერე — ძილს).
ხიმაღლის ავადმყოფობა — დაუოკებელი აღმასვლა, რაც უკუპრო-პორციულია დროის ხანგრძლივობისა და პირდაპირპროპორციულია გარდნის სიჩქარისა.
დუზორგანიზაცია — ორგანიზაცია, სადაც დისციპლინა მოშვებულია და თანამშრომლები — მიშვებული.
სუბიექტივიზმი — ვინც ყველაფერს საკუთარი ადლით ზომავს.
ვაიაგატატორი — ვინც ყველას უსმენს და ვისაც არაფერს უსმენს.
დემაგოგი — ვისაც საზოგადოებრივი აზრი იმპროვიზირებულია, რომ საკუთარს შეუხამოს.
დაწინაურება — ორბიტაზე გასვლა (კარიერისტიკის გაგებით).
ფორმალისტი — რაც უფრო ყალიბდება, მით უფრო ყალიბდება.
პარადული აურზაური — „საქმე“, რომელიც ხმაურთანაა იწყება და უხმაუროდ კვდება.
საკუთარი ინიციატივა — თავზნუნვალდებულობა (ზოგი უფროსის გაგებით).
სუფლიორი — უკიდურესად მზრუნველი უფროსი, რომელიც ახშობს ინიციატივას.

მეჩიან ხალხპლენალთან

- შეიძლება, ბატონო?
- ბატონო, კარგი ხანია გადავარდა, ამხანაგო!
- ბოლოში, პატივცემულო!
- რა პატივი გიცია, ბიჭო, შენ ჩემთვის, თუ ინტრიგანი არ ხარ?!
- ერთი წუთით მომისმინეთ, ამხანაგო უფროსო!
- ვინაა შენი ამხანაგი?! დამეკარგე აქედან!

ალექსანდრე თავაძე

გასროლა ლაცორიაში

ნაწილი

საოცრად სწრაფმზარდ და მნიშვნელოვან შემოსავლეს მიაგნეს ბორის ჯიბილოს ძე ქოხონელიძემ, ავთანდილ სევერო-ანეს ძე ხვადაგიანმა, ომარ ვარდენის ძე სილაგაძემ, ვალერი შო-თას ძე კვერნაძემ, დავით გაიოზის ძე ხეცურიაშვილმა, გელა აკაკის ძე გუგავამ და თემურ რუბენის ძე კაცაძემ.

იგი დათესვისთანავე იძლეოდა უხვ მოსავალს, ყოველგვარი მატერიალური დანახარჯების გარეშე (თუ მხედველობაში არ მივიღებთ ნერვებს).

ისხამდა და რას ისხამდა — ტყიცინა ასმანეთიანებსა და ორ-მოცდათიანებს, იასამინსფერ ოცდახუთიანებსა და წითელ თუმ-ნიანებს...

თანაც ამ უცნაურ კულტურას არც სასუქი სჭირდებოდა და არც კულტივაცია, არც ბარი და არც თოხი...

მხოლოდ დანები ეყრათ ხელთ ამ გაბედულ მოჭირნახუ-ლებებს... და კიდევ ელექტროზონების!

მაინც რას მიაგნეს, რას თესდნენ ასეთს, თანაც ასე ადრეულ ასაკში? (მათგან ყველაზე უმცროსი 20 წლისაა, უფროსი — 32-ის).

ისინი ყველასათვის კარგად ნაცნობ, მაგრამ სხვათა მიერ საქმეში გამოუყენებელ კულტურას — ჩვეულებრივ ადამიანურ შიშს თესავდნენ და ფულსა და მშრომელი მოსახლეობის სი-ძულვილს იმკიდნენ.

ავაკებმა ფულის მკისა და ხვეტის ალოობა ცაგერის რაიონის სოფელ ალაშანის ტყეში ძროხის ანაპენით დაიწყეს, ფური ქუ-თაისი კომპაგზრობას „ჩაბარეს“ და 1613 მანეთი მიიღეს.

მერე იმავე რაიონის სოფელ უსახელოში ღამით უსახელოდ გამოცხადდნენ პენსიონერ მასწავლებელს და — ან ფული, ან სული, მუქარით შეუძახეს... აქედან სოფელ ლაცორიაში გადა-ინაცვლეს, მერე წყალტუბოს რაიონის სოფელ გუმბრინში ღამით დათესეს შიში და მაშინვე მოიმკეს 10.516 მანეთი!

შიშის სელექციონერები მალე ქ. ქუთაისსა და მაიაკოვსკის რაიონის სოფლებს — ვარციხესა და როხსაც მოედნენ, მაგრამ აქ შიშის მთესველებმა იგივე შიში მოიმკეს, თანაც ცხოველური, დამამცირებელი და სამარცხვინო: ისინი მაიაკოვსკის შინაგან საქმეთა განყოფილების მუშაკებმა შეიპყრეს!

კანონიერების გუშაგები გულდასმით გაეცნენ შიშის თესვის მეთოდებსა და ხერხებს და აი, რა გამოირკვა: შიში ითესებოდა ღამით, დანების დაძრობით, სიკვდილის მუქარით, ელექტროზონ-რით ხელების შეკვრით, ყელში ნაჭერით (დახრჩობის ილუ-ზიებით), თავ-პირზე საბნის ნაფარებით და სხვა. ამ მე-თოდებიდან უახლესად უნდა მივიჩნიოთ მუქარის წერილის შეგდება გასაძარცვავად შეგულებულ ოჯახში. აი ისიც: „კოლია! საღამოს 8 საათიდან დილის 8 საათამდე გამოიტან ფულს სუშ-კით და დაკიდებ შენს ჭიშკარზე შვიდიდან, დილის 8 საათზე შეიტან სახლში და გაიმეორებ ასე სულ, ერთი წელიც რომ გაგ-რძელდეს. ყველაფერი შემონმდება არა ხელით, არამედ ისკატე-ლებით. არ იქნება ასე და დაელოდე სიკვდილს უღაპარაკოთ“.

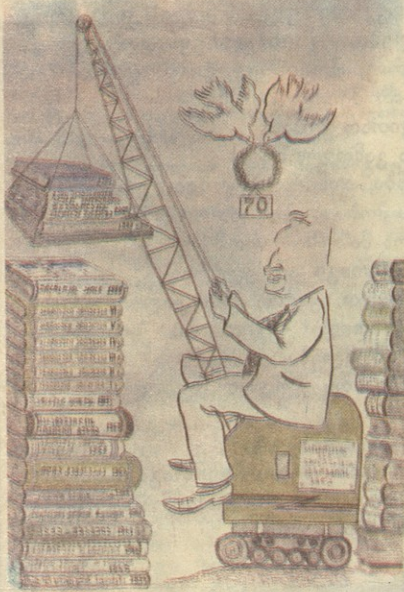
შინაგან ცაგერის რაიონის რაიონის მუშაკებმა იმავე ოჯახის და-საცავად, რომელმაც ორჯერ მიიღო მუქარის ასეთი წერილი, მოაწყო ჩასაფრება, რაც კარგა ხანს გრძელდებოდა.

და, აი, ერთი ასეთი ჩასაფრების დროს ახვლედიანებმა, რომ-ლებიც მეზობლის ბინის დასაცავად ასევე ჩაუსაფრდნენ ბანდი-ტებს, ორი გასროლით სიცოცხლეს გამოასალმეს ცაგერის რაი-ონის მუშაკი თამაზ ნემსინვერიძე...

თვინახევაის მიმდინარეობა სამსჯავრო გამოძიება, რომელ-საც ატარებდა საქართველოს სსრ უმაღლესი სასამართლოს სის-ხლის სამართლის საქმეთა სასამართლო კოლეგია (თავმჯდომა-რე — მ. ბლიაძე). განსასჯელთა სკამზე, ბანდიტების გვირგვინით, ისხდნენ მეფელად გრიგოლის ძე ახვლედიანი, გიზო ბუხუტის ძე ახვლედიანი, მამუკა გრიგოლის ძე ახვლედიანი, როგორც თ. ნემ-სინვერიძის მეკვლეობის მონაწილეები.

სასამართლო კოლეგიაში გააანალიზა წინასწარი და სამსჯავრო გამოძიებით შეკრებილი მასალები და გამოიტანა სამართლიანი განაჩენი: ბ. ქოხონელიძეს, ა. ხვადაგიანს, ო. სილაგაძეს — 13-13 წლით თავისუფლების აღკვეთა ქონების კონფისკაციით და შემდგომ ორ-ორი წლით გადასახლება; ვ. კვერნაძესა და დ. ხე-ცურიანს — 12-12 წლით თავისუფლების აღკვეთა, ქონების კონ-ფისკაცია და შემდგომ ორ-ორი წლით გადასახლება. ხუთივე სასჯელს მოიხდის გაძლიერებული რეჟიმის შრომა-გასწორების ბანაკში. გ. გუგავას, მ. ახვლედიანს, გ. ახვლედიანს, თ. კაცა-ძეს, მ. ახვლედიანს შესაბამისად — რვა, ხუთი, ოთხი და სამი წლით პატიმრობა მიესაჯათ. ბრალდებულებს — ა. ხვადაგიანს, ო. სილაგაძეს, გ. გუგავას, დ. ხეცურიანს, მ. ახვლედიანს და გ. ახვლედიანს დაეკისრათ 13.197 მანეთის გადახდა დაზარალე-ბულთა სასარგებლოდ.

ასე და ამგვარად, ბანდა ლიკვიდირებულია შიშისა და სიავის მთესველებმა სამართლიანი სასჯელი და ხალხის სიძულვილი მოიმკეს!

მაისში დაბადებულ,
გლოცავ ივლისის
ვარდებით! —
რაც უფრო მეტი დრო გავა
მით უფრო შემოუვარდების!
შენს მარტო თანამდებობებს,
ჩილოდებსა და ტიტულებს
ერთობიერული ვერ იტევს! —
ორტომეულზე იზრუნე!
დაწერილი გაქვს ქართული
მგზნებარებით და მაჟორით
ორმოცდაათი წიგნი და
ხუთასზე მეტი ნაშრომი!
მამულისათვის ანთხარ
და არასოდეს ბინდებში!
ერთ-ერთი დამფუძნებელი
ხარ ახალ ქართლის
დიდების!
ერის ელმავალს დაუგე
წიგნების ლიანდაგები!..
ქართველი ხალხის ჩილოდ
ხარ,
ესთეტიკური გავებით!
დიდებულ ტრიბუნს,
ორატორს,
პუბლიცისტსა და
პოლემისტს —
გამწვენებს
მევერმეტყველება.

გამპრიალობა გონების!
შენი საჯარო გამოსვლა,
მოსხენება და ლექცია
ანთია შოთას პოემით,
გალაკტიონის ლექსითა!
დაფრინავს
დაუბრკოლებლად
შენი ფრთხილი პეგასი
დრეზენ-უენგვა-პაროზში,
ვენა-ბუქარესტ-პარადაში!..
მრავალ მსოფლიო ფორუმსა
და თავყრილობას აშშ-ში
ბრწყინვალედ იცნობ
მსოფლიოს,
მსოფლიოც გიცნობს ასევე!
ქართული აკადემიის —
შენ — პრეზიდენტმა
(ვიცემა) —
არც იცი, შენი წიგნები
რამდენ ენაზე იცემა!
ინტერნაციონალისტის
და პატრიოტის სინთეზი —
ხელოვნება ხარ კაცობის
და სინამდვილე სიკეთის!
მიგიატრებს მსოფლიოში
და პატივი გცემს საჯაროდ!
(ამიერიდან უშინსკის
მედალიც უნდა ატარო!).
შენს წიგნებს,
სქელტანიანებს, —

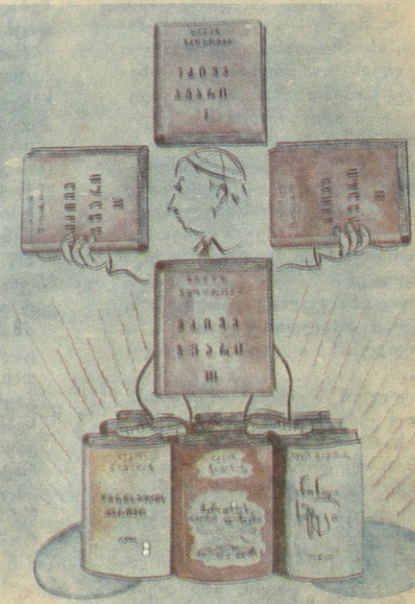
სიხარბე რომ ადგას
ნათელად, —
აკადემიის შენობა
არ ეყო გამოსაფენად!
გმირული შრომით
უაღველდე
მალღებია ზეცურდები!..
მეცხრე ცაში ხარ ახული
„კრიტიკულ ეტიუდებით“,
უცხადლთ
განსაცვიფრებლად
ორი ნაშრომით გეყოფიხ:
„კომუნისკის ფილოსოფია“
და „შოლოხოვის ეპოსი“!
სიყვარულით და სიბოთით
გვიწადი, გავიწადი,
გვიწადი!
მრავალ ნიჭიერ თაობას
ქართული ფურნალისტის!
შენ — დიდ საბჭოთა
მეცნიერს,
მამულიშვილს და
ერისკაცს —
მე ერთხელ კიდევ
დაგლოცავ
და გეტყვი აღმაფრენითა:
წნოვანებაში შანიძეს —
ზეიცა აკაკის მიმბაძე —
მთლიანი საქართველოსთვის
ჭაჭვავუბდელო ჭიბლაძე!

60 წლის რეზა ჯაფარიძეს

საჯილდოო ქვა ასწია
ჯაფარიძემ „მძიმე
ჯვართ“! —
გამარჯვა! — გაინაღდა
უკვდავება წინასწარი!
„ნიანგი“, № 1, 1983 წ.
დღეს სიყვარულს, სახალხოს,
იმეი შეუსვენებლად!
ყველგან შენი ქებაა
„და დიდებით სხენება!“
საქართველოს მტრის მიმართ
„უღმრთელო ჯაფარა“, —
შენ ხარ იგი, ვინც
გრგვინავს,
„ვინც შიშმა ვერ დახარა!“
გშენის გაბედულება,
გშენის პირდაპირობა!
გაბედრულიც და მწერლურიც
გაცისკროვნებს გმირობა!
გადგას შარავანდედად
რუსთაველის პრემია!
ანშოცა და ნარსულიც,
მომავალიც შენია!
„ხარჯავ გულის, გონების
ყველა შესაძლებლობას!“ —
ეს შენს ყველა წანერს და
ყველა საქმეს ეტყობა!
ოჰოო საქართველოსთვის!..
გოგონა!.. იომემა!..

ექსტრასენსის ძალა აქვს
შენი სიტყვის ბიოველს!..
კალმის ერთი მოსმითაც
კურნავ ტკივილს,
ჭრილობას!..
ასჯერ ვაზა შენს კალამს,
შენს მამულიშვილობას!
უშიშარო მებრძოლო,
ქედს არავის არ უხრი!
ერზე ფიქრში ათენებ
თეთრ ღამეებს მარუხის!..
სული გენვის მამულით,
გულს მამული გირეჩხავს!..
ენიდეში მამულის
სამსახურის მძიმე ჯვარს!..
პატრიოტი, მოღვაწე,
ერისკაცი ბრწყინვალე —
შენ — ანჯღრევ და
აღვიძებ
ყურთბალიშზე მძინარეს!
ეროვნული პათოსით
აგვსებია სხეული!
გიძგერს გული — მამულის
რუკამეზოხვეული!
კონსტანტინე-ბატონი —
დიდი გამსახურდია —
მწერლობაში შენს მოსვლას
შეგება გულდია!
ბრძენმა ოთარ ჩხეიძემ
გამოხატა ერის სმა,

რომ გინოდა გულწრფელად
„ჯარისკაცი ენისა“!
დაუნდობელ პოლემისტს,
დაუძლეველ ორატორს —
გამკობს გაუტეხლობა! —
ცეცხლს აფრქვევ და
ფოლადობ!
კინოფილმადქცეული —
ხალხმა ნახა მიღეთის —
დრამა დამაფიქრებელი
შენი „სხვისი შვილები“!
ნეგატიურ მოვლენებს
ებრძვი მძაფრი სატირით,
იცავ პატიოსნებას!
ის გინთია ხატივით!
„მძიმე ჯვარი“ — მძლე
ნიგნი,
„გულის გასაგმირალი“,
დაგრჩა უკან! მძლეთა მძლე
ნიგნი, ღრმად მწამს, წინ
არის!
გმირ და რაინდ რომანისტს,
ლომ და ტიტან
პუბლიცისტს —
გიხდი უღრმეს მადლობას
მაგ ნათელი შუბლისთვის!
რომ იცოდე, ძვირფასო
რევაზ, როგორ მჭირდები, —
მოსვალ, მომეხმარები,
მხარში ამომიდგები!
ნიანგის დავალებით
— ზაურ გოლშეძე

მეგობრული შარუები მწერალ
თენგიზ გომოლაძისა

— იცო წელი უჩადავ ვარ, კაცის ხისხლი არ მადევსა!..

იყიდება!..

ზოგან და ზოგჯერ კვლავ იყიდება ორმოცაობიანი სიგარეტი — ზამოც კაპიკად, სამოცაობიანი — ოთხმოც კაპიკად, ოცდარვაკაპიკიანი პური — ოცდაათ კაპიკად, ასმანეთიანი ფეხსაცმელი — ორას ორმოცდაათ მანეთად, სამიათასმანეთიანი ავეჯი — ათასი მანეთის „ვერხით“, ასმანეთიანი ჯინსები — სამას მანეთად, ახალგაშობილი „ფიგული“ — მეტ მანეთად, უმაღლეს სასწავლებელში მონყოლა — ბევრ მანეთად, ოთხმანეთიანი ხორცი — რვა მანეთად!..

იყიდება კველას თვალწინ, ყველას თვალდახუჭვით. იყიდება! იყიდება! იყიდება!..

იყიდეთ! იყიდეთ! იყიდეთ!.. თუ ვერ იყიდეთ, — მათხოვარი ხარ!

რით იყიდი? — შენც გაყიდი! რა უნდა გაყიდი? — სინდისი! ვინ იყიდის? —

ის, ვინც ყიდის სამ ღერ მწვანელს — 30 კაპიკად, თითო საგნის ნიშანს — ბევრ მანეთად, განაჩენის შეცვლას

— უამრავ მანეთად, უმაღლესში მონყოლას — უთვალავ მანეთად, სინდისს — იაფად, სულ იაფად: გროშებად, გროშებად, გროშებად, მუქთადაც!..

რატომ ყიდის? — ცოლი ჰყავს, შვილი ჰყავს, საყვარელი ჰყავს, სუფრის მაღლი იცის, ძმაცაცის ყადრი იცის, როცა დასჭირდება, მაგრამ კაცობა არ იცის!

რატომ ყიდის? — იმიტომ, რომ იყიდოს!..

სინდისი? —

არ სჭირდება, ანდა მაშინ ანუხებს, როდესაც იმ ფასში ვერ ყიდის.

ძმას გაყიდის? —

გაყიდის!

დას გაყიდის? —

გაყიდის!

სკამს გაყიდის? —

გაყიდის!

რატომ? —

იმიტომ, რომ იყიდოს!

შენზე რას ფიქრობს? —

რომ ცხვარი ხარ, მატყლი

გაქვს და — უნდა გაგკრიჭოს

ტყავი გაქვს და — უნდა გა-

გაძროს!

გოგა კოხიაური

საოკეანეთო უიქრეზი

სხვა დროს თუ არა, ორშაბათს მაინც სამსახურში წავალ დილაუთენია, ჩავდგები კარებში და დაგვიანებულებს დღეს დავაყრი, — რომ არ იყვნენ ცოცხლები, — ის ურჩევნიათ! ... იმ კვირაშივე, როგორმე, მოვიწვევ დიდ კრებას! მართლაც, ასე მიშვება არ შეიძლება! ადგილი არ ექნება არავითარ ქებას! იქნება მხოლოდ ნაკლთა გამოვლინება! ნათქვამია: წესრიგინობა ჯანმრთელობაა ერისა! მეც ამით დავიწყებ ჩემს მოხსენებას და ვიკითხავ, რატომ და რა მიზეზია, რომ ჩვენს დაწესებულებას წესრიგი არ ელირსა?! ვილაპარაკებ, ერთი სიტყვით, კარგა გრძლად და დავასრულებ სიტყვას დიდი ჭეჭითა და ქუხილით!.. მე რე სხვებსაც მივცემ საშუალებას, გულახდილად თქვან თავიანთი გულის წუხილი! ერთი იტყვის: —

„უკაცრავად ვარ თქვენთან, გეთაყვათ, თუმცა ბევრჯერაც ვუთხარით ბევრ ჩვენთან, რომ საქმისადმი ასეთი მიდგომა არ გამოგვადგება, მაგრამ შეასმენ ზოგიერთ ხეთაგანს?! (ხეო, ბოდიში შენთან!)“

კედელს რომ ცერკვი შეაყარო, დადგება?!“

მეორე იტყვის: —

„ამხანაგებო, არ მესმის, ასე რაზე ცხარდებით?!“

ჩვენ სამსახურში დაუგვიანებლად ვცხადდებით!

ჩვენთან რა ხელი აქვს უსაქმურობას?!“

დანიშნულ დრომდე აქა ვართ და...

დღეში ორჯერ ვმართავთ პურობას!

დაპურების შემდეგ თავს შესანიშნავად ვგრძნობთ, ვსხედვართ წყნარად და საკუთარ ჯემპრებს ვქსოვთ!..“

მესამე იტყვის: —

„მართალია, ჩვენ დრო უქმად ყოფნაში მიგვდის,

ესე იგი, ჩვენ არ ვიცით დროის ფასი, რადგანაც

მომთხოვნელები თავზე არ გვადგანან!

არ დავმალავ, ჩემს სიტყვას ის დასვენა ექნება,

რომ ჩვენ არა გვაქვს მოვალეობის შეგნება!“

შემდეგ საბოლოო სიტყვას ვიტყვი მე და ვიცი, თანამშრომელთა უმრავლესობაც მე ამყვება, მაგრამ საქმე ის გახლავთ, რომ ეს განწყობა მე თავად დიდხანს გამყვება?!“

კრების შემდეგ რაც ვიყავ, ისა ვარ ისევ!

დადგენილებას რომ მივიღებ, —

ქვას რომ გახეტქავს ისეთს, —

დამავიწყდება მალე! — რა დავადგინეთ?! რაზე?! ვისზე?!“

ეგ კი არა, კრების შემდეგ დავუვლი ყველას

და ვეტყვი: არ გეწყინოს, გენაცვა, რაც მე ვთქვი,

ასე იყო საჭირო-მეთქი!

აი, რატომ ვუყვარვარ ჩემს თანამშრომლებს!

ყველას ვუყვარვარ, გარდა ერთისა, რომელიც

ჩემს იერიშებს ეძახის თამაშობებს!

არ მოვწონვარ მე მას უფროსად! —

კაცია და გუნება!

მითხრეს, თურმე, საგაზეთო წერილს წერს სათაურით:

„ეს უნდა ჩვენს დაწესებულებაში!“

ლალ მარტაშვილი

— ყურადღება! — გაიხმა რეპარატორი ქარხნის რადიოკავშირის დიქტორი ქალის მუივანა ხმა, — საკონსტრუქტორო ბიუროს თანამშრომლებს: ძველია, ბურძღალს და კრელაშვილს, გთხოვთ, გამოცხადდეთ დირექტორთან!

დირექტორის კაბინეტში ქარხნის მთელ ხელმძღვანელობას მოეყარა თავი. პირველი სიტყვის თქმა კადრების განყოფილების უფროსმა, გაურკვეველი ასაკის, პირშეთხიბნილმა ქალბატონმა ინგამ ინება:

— გუშინ დილით ჩვენი საკონსტრუქტორო ბიუროს სამმა თანამშრომელმა: წამყვანმა კონსტრუქტორმა ძველიამ, კონსტრუქტორმა ბურძღალმა და ახალბედა სპეციალისტმა კრელაშვილმა მთელი ერთი საათით დაიგვიანეს სამუშაოზე!..

წუთით სამარისებური სიჩუმე ჩამოვარდა. — აბა, რას იტყვის ჩვენი წამყვანი თანამშრომელი, კონსტრუქტორი ძველია? — მეფე ლირივით წამოიწყო სავარძელში მეფურად გადაწოლილმა დირექტორმა.

— მოგახსენებთ: ქარხანაში ჩემი ღვაწლის და თავდადება სამსახურის შესახებ აღარაფერს ვიტყვი, — უნებლიედ იმავე სტილში აღაქაქა ძველია, — ვიტყვი მას მხოლოდ, რომ იქაშია აკანაკლები საჭრუნავი მაწვეს კისერზე. ჩემს სამ შვილიშვილს ფაქტურად მე და ჩემი დედაცაა ვზრდით. მას შემდეგ, რაც ქვეყანაში დისციპლინისთვის ბრძოლა გაჩაღდა, ვაჟი და რძალი, სამ-

სახურში დაგვიანების შიშით, დილაღრიან გარბიან სახლიდან და პატარები ბუხიას დამუხავს სკოლაზე თუ ბაგა-ბაღებში. გუშინ დილით, საცოდავი, ავად გამიხდა, ფეხზე აღგომა ვეღარ შეძლო და ხავშების დახინავება მე მხვდა წილად. ამიტომაც დავაგვიანე! კრელაშვილი საკუთარ ყურებს არ უჩერებდა. გუშინ დილით ზომ სამთავენი — ძველია, ბურძღალი და კრელაშვილი — ერთად შევიდნენ სასაუბროში, სადა მიიჩნევენ, ზედ ასახი გრამი არაყი დაყოლდეს... მერე ღვინოც მოატანეს კრელაშვილის სამუშაოზე განწესების აღსანიშნავად, დრო ვერ გამოწომეს და ამის გამო დაიგვიანეს...

— ბურძღალი რას გვეტყვის? — გამოაფხიწა კრელაშვილი დირექტორის ხმამ.

ბურძღალი წინ წაღდა, მაგრამ უმაღვე წელში მოიკაკვა და მარჯვენა ფერდზე იტაცა ხელი.

— ბეწვზე გადავჩი, — ამოიკვნესა, ცოტა რომ სული მოიტყვა, — გუშინ დილით, ტროლეიბუსით ქარხნისკენ რომ მოვიჩქა-

როდი. ერთი „უიგული“ გადმოვხიზტა წამს კურდღელივით. ჩვენი მძღოლმა გაჩაღდა ლი შეჩხება რომ აეცდინა, საჭე მარჯვნივ მიატრიალა და ტროლეიბუსი სვეტს დააჯახა. ყველა მგზავრმა შეტ-ნაკლები ტრავმა მიიღო. მე წინ ვიჭექი, თავი ვერაფრით ვერ შევიკავე, კაბინისკენ გადავჯანდი და მკერდით შევასკდი, ახლაც საშინლად მტკივა გვერდის...

— სურათი გადაღებინე, ნეკი არ გქონდეს გატეხილი! — მწრუნველი კილოთი უთხრა შეფმა და მერე ახალ თანამშრომელს მიაპყრო იმედის თვალი.

— ახალბედა სპეციალისტი რა პასუხს გაგვცემს?

მაგრამ ახალბედამ იმედი არ გაუმართლა და, გაოგნებულმა იმ სიტუაციაში, რაც ახლახან მოხსენიდა, ყველაფერი გულწრფელად დაფქვა. არ უთქვამს მხოლოდ, რომ სახაშეს უფროსი კოლეგების თოსნობით ეწვია და მათთან ერთად გამოიბრუნა.

— როგორ გაბედე! — აუვირდა ფაფარაშლილი ლირი, — პირზე რძე არ შეგშრობია და ახლავე რესტორნებში იწყე წანწალი?! მერედა, რა დროს?! სამუშაო საათებში!.. საყვედური გაუფორმეთ! — მიუბრუნდა ქალბატონ ინგას, — უფრო სწორად, სასტიკი საყვედური, უკანასკნელი გფრთხილებით! ამიერიდან ისწავლი ჭკუას!

გაკანა შარაშიძე

ნან. პ. კუცინსკი

ორი ლექსი თეთრი ნყაროდან

უპრადსაღვლად პარამონინატის დირექტორის
ნორა გაიკარამოვას ზამღვრით

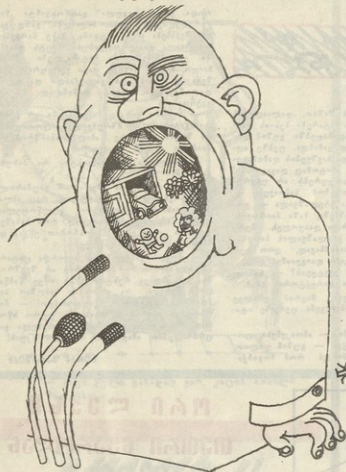
კომბინატი რომ დაერქვას საცხობს, —
რომელშიაც პური არი, ფქვილი არი, —
უნდა ჰქონდეს უამრავი სათავსო და
უნდა ჰქონდეს უფრო მეტი ფილიალი!
გამომცხვარი უხარისხო რომ არს, —
ეს სრულებით არ აწუხებს ნორას!
იბრძვის, ომებს მართავს ხანგრძლივს,
ცოცხალ თავით არ თმობს მანგლისს!
თითო საცხობიდან გახსნა ორი! —
ასე გახდა „კომბინატის“ დირექტორი!
პური?! — უხარისხო ცხეება პური! —
ამას უნდა მიაღვენოს ვინმე ყური!

თქმული გასაგონად უზროსთა მოძრავ-
მეპანიშვამული კილონა 104-ის უზროსის
ან ფორ ფოეარაშვილისა

ერთ უსახელო მდლობზე დგას უსახელო საყდარი, —
თლილი ქვით მკვიდრად ნაშენი და ლიბო-ფუძემგარი!..
ათას ხუთასი წელია, ებრძვის ღუშმანს და ქარ-წვიმას!..
კალმით ვერ აღწერ, ვერ იტყვი, გადახდენია რაც იმას!..
ალბათ, კიდევაც ბევრს გაძლებს, — რა ჯაფა ადგას,
რა ზორი, —
თუ ფუძეს არ გამოუთხრის ზოზერაშვილი
ან ზორი!

ჭალაღი

— ეს პარაშუტისტების კლუბია?
— რის კლუბი, რა კლუბი! სამსახურიდან იპარე-
ბიანი ათი წუთის წინ მე თვითონ გადმოვხტი!..

საფრანგეთის სახალხო პოეტის —

პიერ-ჟან ბერანჟეს შემოქმედება მიმართულია აბსოლუტიზმის, ფეოდალური თავადაზნაურობისა და კათოლიკური ეკლესიის წინააღმდეგ. სიმღერა-პამფლეტებში ბერანჟე დაუზოგავად ამატრახებს საზოგადოების უარყოფით მხარეებს.

ჩემი ურაკი

ჩემი ერთგული იყავ, ფრაკო, ერთმანეთს ხვედრი შევეშუსუბუქოთ, ვიდრე ბებრებს ცელს შემოგვკრავდეს სივკდილი. ათ წელს გივლიდი და ჯაგრისით გწმენდდი ისე, რომ ამას ვერ იზამდა უკეთ სოკრატე. შენმა ქსოვილმა, კვლავ ჩაბმულმა ჟამთან ჭიდილში, მე რომ მომბაძოს, ის აჯობებს, ჩემო ბატონო, და შეებრძოლოს ბედისწერას ბრძენის სიღინჯით... ჩემო ერთგულო მეგობარო, არ მიმატოვო!

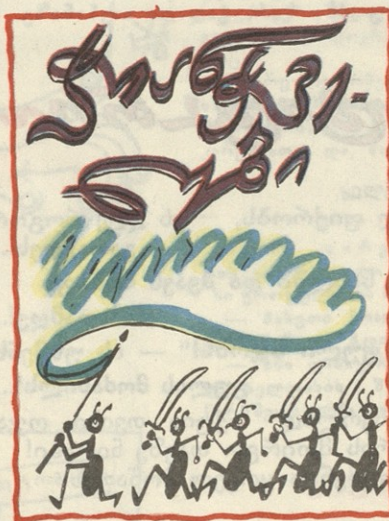
არ წაიშლება ჩემს ხსოვნაში არც ის მაგიდა, არც ის დღე, ტანზე რომ მოგიგრე და რომ ჩავიცვი, რა დრო ვატარეთ, რა ვიმღერეთ, რა დღე დაგვიდგა, დიდი ზეიმი იყო ყველა ამხანაგისთვის! სახელოები გაგცვეთია, მაგრამ ხელები დღეს ისევ უნდა გაგიყარო, ჩემო ბატონო, მე და ეს ჩემი ძმაცაცები ვერ შეგვლევიტ... ჩემო ერთგულო მეგობარო, არ მიმატოვო!

შენი კალთებიც გაცვეთილა, ვერაფერს იზამ; მაგრამ მე ერთ დღეს მაგონებენ შენი კალთები: ნაზად მეხება და მბარუნებს აღერსით ღიზა, როცა საღამოს კარისაკენ მივემართები. და მე ვიფიქრებ, თუკი რამე იყო ისეთი, ორგული ქალი მალე გვიცხრობს რისხვას, ბატონო, და შენ გიზის და მთელ საღამოს გვემსავს ღიზეტი... ჩემო ერთგულო მეგობარო, არ მიმატოვო!

მე, ჩემო ფრაკო, მუშკა და ამბრს არ გასხურებდი და არც ვტყებოდი ჩემი თავით, ვით ფუქსავატი, როდის გაჭამე მე სირცხვილი და მსახურით მოსაცდელეებში მათხოვრულად როდის დავვარდი? ვის მოვაბეზრე საფრანგეთში ლაყაფით თავი? ვის შევეცილე ორდენებში, ჩემო ბატონო, შენს ღილ-კილოში ვიკეთებდი მე მხოლოდ ყვავილს... ჩემო ერთგულო მეგობარო, არ მიმატოვო!

ჩვენ ერთნაირად დავიტანჯეთ, გვქონდა ცხოვრება ჩვენ ერთნაირი, ჩემი ბედი შენს ბედსა ჰგავდა, ენაცვლებოდა მწუხარება სიამოვნებას, ენაცვლებოდა დღე მზიანი ღრუბელს და ავდარს. და, ალბათ, მალე აღსრულდება, მე მაქვს იმედი, გამომაწყობენ სამუდამოდ ფრაკში, ბატონო, და ორივენი შავ მიწაში გავიჭიმებით... ჩემო ერთგულო მეგობარო, არ მიმატოვო!

ჭიანჭველა ამოდრავდა, დარბიან და ფუსფუსებენ, სპა სალაშქროდ დანყობილა, წინ მიუძღვით იმათ მეფე. ცხარობს მათი სპასალარი და ბედაურს მიაჭენებს: „ჩვენ დავიპყრობთ მთელ მსოფლიოს! ვაშა, ვაშა ჭიანჭველებს!“

ჯარმა მატლის საბრძანებელს მიაღწია ბოლოს მარშით, სადაც, ლოდს რომ დასხლტომია, იმ ბალახის ღერი ქარში ქანაობს და ყვირის მეფე: „აბა, მარდად მიაშველეთ ხმაღს თოფი და ზარბაზანი! ვაშა, ვაშა ჭიანჭველებს!“

მატლს თავისი ლაშქარი ჰყავს, რომ გაუთქვას მატლს სახელი და იღვრება სისხლი... აღარც გზაა უკან დასახევი! უკან იხევს სპა მატლისა, თავი ველარ ისახელეს, დაიღენა ბარბაროსი! ვაშა, ვაშა ჭიანჭველებს!

შეადგენენ ბიულეტენს, მოიკლავენ წერით თავებს, იმ ბრძოლის დღეს გიგანტების შერკინებად მონათლავენ. დაპყრობილს კი დამპყრობელი ძარცვავს და გზას მიამტვერებს... რა ჰქონიათ, რას იცავდნენ! ვაშა, ვაშა, ჭიანჭველებს!

თივით გადაჭიმულ თალზე გადმოდგება მზე კაშკაშა, ტრიუმფალურ თალთან მდგომი, ბრბო უზმოზე ყვირის „ვაშას“. სიტყვით ქვეყნის პინდარე კი მტრებს კედელთან მიაყენებს, ჭიანჭველებს ხოტბას ასხამს, ვაშა, ვაშა ჭიანჭველებს!

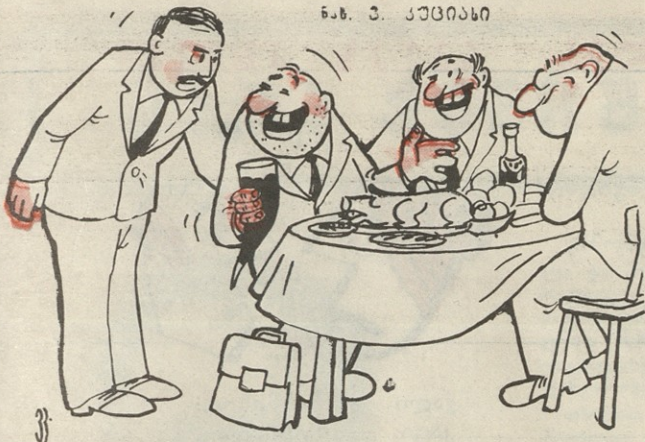
პოეტურად აღგზნებული ბარდი იტყვის: „სხვა მისია ჩვენ არა გვაქვს, ჩვენ ამ ქვეყნის განახლება გვაკისრია. მთელ მსოფლიოს ჩვენ დავიპყრობთ და ვერავინ შეგვაჩერებს, ყველა ძრწოდეს ჩვენი შიშით! ვაშა, ვაშა ჭიანჭველებს!“

პირდაღებულ ბრბოს ჯერ სიტყვით მიმართავდა ჩვენი ბარდი, რომ უეცრად ძროხამ ყველა გაგვინუნა თავის შარდით. ძლივს გადარჩა მხოლოდ ნოე... და იმან თქვა: „იარსებებს წარღვნის მერე ეს ქვეყანა?“ ვაშა, ვაშა ჭიანჭველებს!

ფრანგულიდან თარგმნა

გივი ბაგვაშორია

ნახ. პ. კუციასი

— რატომ ქეიფობთ სამუშაო საათებში?
— კი არა ვქეიფობთ, რევიზიაზე ვართ!

ენგურკესელთა სიცილი

საორბულო ინფორმაცია

ენგურკესელის მშენებელთა სპარტაკიდაზე გუშინ გაიმართა შეჯიბრება 800 მეტრზე რბენაში. ფინალურ გარბენაში ფინიშის ხაზი ერთდროულად გადაკვეთეს ავტოსაწარმოო გაერთიანების მძღოლმა თ. კურდღელაძემ და „კაშხალშენის“ სამმართველოს მეტეორ-ნემ ბ. სირბილაძემ. მსაჯთა კოლეგიამ პირველი ადგილი კურდღელაძეს მიაკუთვნა, რადგან... აწონისას გამოიჩინა, რომ იგი 5 კილოგრამით მეტს იწონდა, ვიდრე სირბილაძე.

ამოცანა

ზუგდიდიდან ჯვარამდე — ენგურკესელთა ქალაქამდე ტაქსს (თუ წამოგვყავა, ცხადია!) 15 მანეთი უნდა მისცე. ჯვარიდან ზუგდიდამდე კი — მანეთი. ამოცანა გვეკითხება: რამდენი კილომეტრია ზუგდიდიდან ჯვარამდე, თუ ჯვარიდან ზუგდიდამდე 28 კილომეტრია?

მეცნიერულად აუხსნა

ძუპუს თანასოფლელები ორდღე ეწვია. თაღვან კაშხალს ათვალერებენ.

— ძუკუ, ჯიმა, — ეკითხება გაოცებული ორდღე, — წყალი კაშხალს იქიდან აქეთ აწევბა, ხომ?

— მერე?!
— მერედა, ის რომ იქიდან აქეთ აწევბა, კაშხალიც იქიდან აქეთ არ უნდა იყოს გამოდუნული?! ეგი კი პარიჟითაა, აქედან იქით არის შედუნული!

— მაგას რა მიხვედრა უნდა, კაცო! — არ უნდა, თავი შეირცხვი ნოს ძუკუმ (იგი ადრე ბრიგადირად მუშაობდა კოლმეურნეობაში და ნაკითხ კაცად იყო მიჩნეული). — შიგ წყალში, კაშხალთან ახლოს. ცენტრში, უზარმაზარი მაგნიტია დამონტაჟებული, ჰოდა, მიზიდულობის კანონის თანახმად, კაშხალი თავისკენ აქვს შედუნული!

მურად პანტური

მინიატიურაზი

სიტუაცია

გასტრონომის წინ ერთმა მეორეს გადაულაპარაკა:

— როგორ იცვლება სიტუაცია... ხედავ, ჩვენი უბნის რჩეულ მომხმარებლებს რჩეული პროდუქტები რა მორიდებით გამოაქვთ მაღაზიის საწყობიდან?!

რამონტი

გამვლელმა ერთ დაწესებულებაში შეიხედა:

— რა ხანია, ამ ქუჩაზე დავდივარ და ასეთი გაქიანურებული რემონტი, თქვენთან რომ არის, ჯერ არ მინახავს! ვერ შეაფუცებუნებთ სარემონტო კანტორას?!

— ჩვენ თვითონ ვართ სარემონტო კანტორა!

აკოლონ ბასილია

„აბა, რა ვიცით?“

თამბაქოს წვევა, რატომღაც, იქცა მოდად და

გართობად! —

გამხდრებს სურთ „დარდის გადაყრა“, მსუქნებს —

ჩხირივით გახდომა!..

სიგარეტებით სავსეა ყველა დახლი და ყაფაზი,

„პრიმა“ ღირს სამი შაური, „კოლხეთი“ — სამი აბაზა!

კი, „ივერიას“ იშოვი ძებნით და ვაი-ვაგლახით!..

„მზიურში“ ჭარბობს მტვერი და, „ლუქსში“ —

გამხმარი ბალახი!..

ფერი და ფასი ერთი აქვთ, მაგრამ ხარისხი —

ხვადვარი,

ზოგი მთლად ცარიელია, ზოგი — ქვასავით მაგარი!..

ზოგი ობით ყარს, ზოგს უნდა... ორი დღით მწევე

გაშრობა!..

„მტკვარის“ მოწვევას ნამდვილად სჯობს მტკვარში

თავის დახრჩობა!

„საქართველომაც“ დაკარგა ძველი პეწი და ლაშათი:

ახლა ერთ კოლოფს ჭირდება... ორი კოლოფი ასანთი!..

ცნობილ „კოსმოსის“ პრესტიჟიც გაუფასურდა ძალიან:

ამჟამად მისი თუთუნის „პრიმა მუხლივით“ მწარეა!..

იკითხვით:— „ნუთუ, ფაბრიკის თავყაცთა ეს არ იცინა?!”

— „აბა, რა ვიცით?! ისინი „კენტს“ ეწევიან, ბიძია!“

ომარ გოჩელაშვილი

ნახ. მ. აბაშიძისა

— შეილო, მანქანაში პასუხებს რომ ჩადებ, ეს ასმანეთიანიც მიაყოლე, რა იცი, ეგებ კაცი დგას უკან!..

ჩვენი ასაქმის

ჩვენს ოს ძმას — რევაზ ასაქმს —
პოეტს — ნათელს და

გასაგებს —
ჰუმორ-სატირის ნიჭიც აქვს
და სადაგებელს აძაგებს!
ის დაიბადა კახეთში,
უბედნიერეს ვარსკვლავზე!
ქართული ენის ცოდნაში
ზოგიერთ ქართველს აჭარბებს!
არ იტყვის კახაბერადა

მას, ვინც არა ჰგავს კახაბერს!
მუდამ სიმართლეს ღალატებს
და ანტიპოდებს თავზარს სცემს!

ავტოკალამში ინახავს
მკითხველის გულის გასაღებს!
მისი ლექსები ითარგმნა
მრავალ ენაზე (ასამდე!)

და დარჩა ორი ნაბიჯი
ოლიმპის მთაზე ასვლამდე!

ვებუვი, ვოცნი, თან მის წიგნს
გამოსაცემად ვამზადებ!

ნიაზი

№ 550

გვ. 30-111

მწვავე ნათქვამი

იმას ისეთ ძუნწს ეძახიან, —
ნემსში მახათს უყრის.
ის ისეთი ეშმაკია, —
ეშმაკები უჩოქებენ მუხლით.

მხოლოდ მხდალი
სირცხვილს მაღავს მშვიდად.
ბულა ხარი
რქებით ჩხვერავს ტატნობს,
შიშისაგან
ყეფს ქოფაკი ხშირად —
თავის ზღურბლთან
თამაშია მარტო.

რამდენიც უნდა
გელაპარაკო,
ქვაო, ვერაფერს
გამიგებ, მჯერა!
წყალი, რაც უნდა
სცემო, დანაყო, —
მაინც წყალია
და წყლად დარჩება!

სახრჩობელაზე
აჰყავდათ კაცი,
მწუხარე ცოლმა
ტირილი მორთო:
— „საწყალს კისერზე
მუწუკი აზის,
არა და არა,
არ ატკინოთო!“

თავი იმისთვის როდია,
ქუდი გეხუროს წამიერ!
საბრალონია ფეხები,
თუ თავს ატარებს ცარიელს!

თივის ბულული იწვოდა,
წვწელი სიცილით კვდებოდა.
ვილაცას მართლა ენადა, —
თავის ლანდს განშორებოდა.

ქალი — ჩახმახია,
კაცი — შაშხანაა,
ქალი გაიძულეს,
ტყვია გაისროლო!..

შენი ადგილი
გქონდეს უდავო,
ხალხში არა თქვან:
„აქ რა უნდაო?!“

სადღაც ვირი აყროყინდა:
— „შაბ, დაგორდა ხარი მთიდან!“
— „თუ დაგორდა, შენ რა გინდა?“
— „მეშინია იმ სიღრმიდან
იმ სიმძიმის ამოზიდვა.“

თარგმნა ზურაბ ლორთქი-
ფანიძე

მოვლისმცოდნე

ერთმა მკვებარამ
წაიღო სმენა:
— „ვარ ყოვლისშემძლე,
ცათამყრობელი!
ყველა ხელობის
ნიჭი რომ მომცა, —
მაღალი ღმერთის
ვარ მადლობელი!“
ვეტყვი მკვებარას

და ვინცე სიცილს:
— „ვერ გამაყვირებ,
ძმაო, სრულიად! —
ბულბულმა მხოლოდ
გალობა იცის,
მაგრამ, თქვი,
შენი დასაწუნია?!“

თარგმნა ბარდია ბერიანაშვილმა
მეგობრული შარყი მწერალ
თენგიზ ბოგოლაძისა
ილუსტრაციები ჯ. ლოლუასი.

პაქა ჭანიშვილი

შემოქმედებითი მონაწილეობის,
გონებრივი და სულიერი სიძნელის ასაკში,
იგი, უდროოდ წავიდა ჩვენგან.
მისთვის საბედისწერო იმ დღეს უკანასკნელად დაექტა „ნიანგის“ რედაქციის კარი.
მეორე დღეს საქართველოს სსრ დასახეურებული ჟურნალისტის საპატიო ნოდება მიენიჭა. ვერ გაიხარა ღირსეული ჯილდოთი, ვერ მოესწრო მისი მშობლიური ჟურნალის საიუბილეო ნომრის გამოსვლასაც, რომლის მომზადებაში მთელი თავისი ნიჭი და მონაწილეობა ჩააქსოვა.
დაიბადა 1930 წელს, ბათუმში. მამამისი — ვასილ ივანეს ძე ჭანიშვილი — სსკპ წევრი 1918 წლიდან — აჭარაში რევოლუციური მოძრაობის საბელოვანი ვეტერანი იყო.

ვაჟამ 1954 წელს დაამთავრა თბილისის სახელმწიფო უნივერსიტეტის ფილოლოგიის ფაკულტეტის ჟურნალისტიკის განყოფილება და მაშინვე შეუდგა პროფესიულ ჟურნალისტურ საქმიანობას. მუშაობდა გაზეთ „საბჭოთა აჭარის“ რედაქციის ლიტმუშაკად, კულტურის განყოფილების გამგედ, პასუხისმგებელ მდივნად. 20 წელი მოღვაწეობდა ქართული საბჭოთა პრესის ფლაგმანის — გაზეთ „კომუნისტის“ რედაქციაში, როგორც მისი პასუხისმგებელი მდივნის მოადგილე, რესპუბლიკური ინფორმაციის განყოფილების, უცხოეთის განყოფილების გამგე, პირველადი პარტიული ორგანიზაციის მდივანი. „კომუნისტის“ იუბილესთან დაკავშირებით დაჯილდოვდა საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის საპატიო სიგელით.

1980 წლიდან საქართველოს კომპარტიის ცენტრალური კომიტეტის სატირისა და იუმორის ჟურნალ „ნიანგის“ მთავარი რედაქტორის მოადგილე და სარედაქციო კოლეგიის წევრი.

ვაჟა ჭანიშვილი — უაღრესად ერუდირებული, ენციკლოპედიური განათლების მქონე ჟურნალისტი და ლიტერატორი, ჩინებული სტილისტი და მთარგმნელი, ენერგიუ-

ლი და პრინციპული, კომპეტენტური და ოპერატიული ხელმძღვანელი, გულმხურვალე პატრიოტი და ინტერნაციონალისტი — გულითა მართლითა, პირითა ნათლითა, შეურცხვენელად, ერთგულად, თავდადებით და უანგაროდ ემსახურა ქართულ პრესას.

თხემით ტერფამდე ინტელიგენტს, ჭეშმარიტ რაინდსა და ჯენტლმენს, მგრძნობიარე და მოყვასი გულის პატრონს, შეეძლო, საათობით ესმინა რედაქციაში მოსული მომჩივანი სათვის, ღრმად განეცადა მისი სატიკვარი, მხარში ამოედგომოდა და ყოველნაირად დახმარებოდა.

ყველგან და ყოველთვის გრძნობდა უდიდეს პასუხისმგებლობას, ძვალსა და რბილში ჰქონდა გამჯდარი, რომ „აღამიანი — ეს უაღრესად პასუხისმგებელი მოვალეობაა!“

მთელი თავისი ცხოვრებითა და მოღვაწეობით განასახიერებდა სიკეთისა და პუმანიშმის ყველა მცნებას.

ფუტკარივით მშრომელი იყო, თაფლივით ტკბილი, სანთლივით სვეტაკი... სხვისი შექმნილის, სხვისი ნიჭის იდგა ქადაგად... სხვისიც ყოფილა, თუ ყოფილა მის თვალზე ცრემლი... არ იცოდა, რა იყო სიძულვილი, შური და მტრობა, ვაჟაკურად უძლებდა ყოველგვარ გასაჭირს, დაგროვულ ტკივილს, თვით უახლოეს ადამიანებსაც კი, არასოდეს უმხელდა და არასოდეს წუწუნებდა სიძნელეების წინაშე.

სატირისა და იუმორის იშვიათი ნიჭი ჰქონდა, სიტყვით და საქმით, დიდი მოქალაქეობრივი შემართებით ებრძოდა ნეგატიურ მოვლენებს, ჩვენს ანტიპოდებს.

მკითხველებს დიდხანს ემახსოვრებათ „უნ-გია“-ს ფსევდონიმით „ნიანგში“ დასტამბული მისი მახვილგონივრული სატირული იუმორისტული ნაწარმოებები და თარგმანები.

მისი ცხოვრებისა და შემოქმედების დევიზი იყო დავით გურამიშვილის სიტყვები: „ავსთუ ავი არ ვუნოდო, კარგს სახელად რა დავარქო?“

სიცოცხლის ხალისით აღსავსე, პარმონიულად განვითარებული, ნათელი და მომხიბვლელი, უსვეტაკესი და უპატიოსნესი ვაჟა ჭანიშვილი უდიდესი სიყვარულითა და პატივისცემით სარგებლობდა „ნიანგის“ რედაქციის თანამშრომელთა და ავტორთა შორის.

მან ღირსეულად შეასრულა თავისი ამქვეყნიური მოვალეობა, ქედმოუხრელად განვლო ცხოვრების რთული გზა და სამშობლოს, ოჯახის, მეგობრების, კოლეგებისა და პროფესიის სიყვარულში დახუჭა ჭკვიანური თვალები.

მშვიდობით ჩვენო დიდებულო და დაუვინ-ყარო, ერთგულო და საამაყო, ჩუმო და მოკრძალებულო, ნათელ სახეზე მუდამ კეთილ დიმილგადიდებულ ძმად და მეგობარად!

დაე, მსუბუქი ყოფილიყოს შენთვის წაზო-გადო მოღვაწეთა მუხატგერდის პანთეონის მარად ქართული მინა!

ჟურნალ „ნიანგის“ სარედაქციო კოლეგია,
რედაქციის კოლექტივი.

სატირისა და იუმორის ჟურნალი „ნიანგი“ № 14
(1648) ივლისი... გამომდის
1923 წ. ივნისიდან.

მთავარი რედაქტორი
ვაჟა ბოლქვაძე

სარედაქციო კოლეგია:

ქაბუა ამირეჯიბი, ნოაძი სარტაია, ბორის გურგული, ნოდარ დუმბაძე, რევაზ თვარაძე, ჯემალ ლოლა, ნოდარ მალაზონია (მხატვარი - რედაქტორი), ალექსანდრე ხაშონია, ბენიან ხიზარულიძე (პასუხისმგებელი მდივანი), განსულ ჩარკვიანი, თამაზ წიქვაძე, ნათი ჭუსოთი.

ტექნიკური რედაქტორი
სიხელ კუხალაშვილი

გადაეცა ასაწყობად 7. 07. 83 წ. ხელმოწერილია და-საბეჭდად 15. 08. 83 წ. ქალაქის ზომა 60X90/8 ფიზიკური ნაბეჭდი ფურცელი, 1,25, სააღრიცხვო-სავა-მომცემლო თაბახი 1,7, საჭარბოვანი კვ-ც-ს-გ-მომცემლობა, ლენინის, 14, შეიკეთა № 1712. უე 07226.

ტირაჟი 138.000. ტურნალი
გამომდის თვეში ორჯერ.
რედაქციაში შემოსული მა-სალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

ჩვენი მისამართი: 880008,
თბილისი-8 რუსთაველის
პროსპექტი № 42.

ტელეფონები: მთავარი
რედაქტორის — 99-55-54,
მთ. რედ. მოადგილის —
93-19-42, პ/მგ მდივნის —
93-10-78, მხატვარი-რედაქ-
ტორის — 99-02-38, გან-
ყოფილებათა გამგეების —
93-49-32, რედაქტორ-ლიტ-
მუშაკების — 99-02-38,
მდივანი - მენაქანის —
99-76-69.

**Сатирика - юмористиче-
ский журнал «НИАНГИ»**
(На грузинском языке)
Тбилиси, пр. Руставели
№ 42. Издательство ЦК
КП Грузии, Типография
издательства ЦК КП
Грузии, Тбилиси, улица
Ленина № 14.

ფასი 20 ჯაიანი
ინფორმაცია 76187

ნაბ. ბ. შორაძისა

შვიდი მთავარი კაპიტალისტური ქვეყნის ხელმძღვანელთა ამასწინააღმდეგ
 ბორიგ შეხვედრას „ყველა ეკონომიკურ თათბირს შორის ყველაზე პოლიტიკური“
 უწოდა დასავლეთის პრესამ. ჟურნალისტთა გაანგარიშებით, [თარგმანი] სსშუ-ს
 დროის უდიდესი ნაწილი დაეთმო სამხედრო-პოლიტიკურ პრობლემების.

გაზეთებიდან

„შესანიშნავი შვიდგული“